

РЕШЕНИЕ

№ 23425

гр. София, 10.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав, в
публично заседание на 21.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разглежда дело номер **13413** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197, ал. 2 - 4 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на Н. Д. П., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес [населено място], [улица], вх. Б, ап. 18, чрез адв. Б. З. срещу решение № ПИ-410/10.12.2025 г. издадено от Ц. С., на длъжност заместник - директор на ТД на НАП - [населено място], с което са оставени без уважение, като неоснователни жалби с вх. № Ж-22-1426#6/27.11.2025 г.; вх. № Ж-22-1565/ 27.11.2025г. и вх. № Ж-22-1575/27.11.2025 г. по описа на ТД на НАП С., подадени от Н. Д. П. против Постановление за продължаване действието на наложени обезпечителни мерки на основание № С250022-139-0002363/25.11.2025 г., издадено от Ю. П. на длъжност главен публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С..

В жалбата се излагат доводи, че оспореното решение е издадено в противоречие с материалноправните разпоредби. Поддържа се, че както решението, така и потвърденото с него Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки /ПНПОМ/, са незаконосъобразни, необосновани и издаден при съществено нарушение на процесуалните правила. Поддържа се, че издаденото ПНОМ няма предмет, тъй като е издадено на база предходно издадено постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С250022-023-0002933/22.10.2025 г., което е нищожно. Обстоятелството, обуславящо този порок била липсата на материална компетентност на издателя на ПНПОМ изх. № С250022-023-0002933/22.10.2025 г. В случая тази предпоставка не била налице, тъй като ревизионно производство образувано срещу Н. П. въобще не било образувано, тъй като ЗВР № Р-03000325001786- 020-001/16.04.2025 г. не му била връчена по нито един от предвидените в ДОПК способы. С оглед на това твърди, че към дата

на издаването на ПНПОМ изх. № С250022-023-0002933/22.10.2025 г. не е съществувало висящо ревизионно производство. След като ревизионно производство въобще не е образувано, публичния изпълнител изначално не е имал материалната компетентност да постанови налагането на предварителни обезпечителни мерки. Нищожността на ПНПОМ с изх. № С250022-023-0002933/22.10.2025 г. обуславяло липса на предмет на пррцесното постановление - тъй като предходният акт нямал правно действие поради нищожност и процесното постановление нямало как да продължи действието във времето на обективно несъществуващите му правни последици. Поради гореизложените съображения се претендира отмяна на оспореното решение и на потвърденото с него постановление. Претендира заплащането на разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят редовно призован, се представлява от адв. З., който поддържа жалбата и моли обжалвания акт и потвърденото с него постановление да бъдат отменени като незаконосъобразни. Претендира разноски съобразно представени списък.

Ответникът - Директорът на ТД на НАП С., чрез юрк. М., оспорва жалбата. Намира, че оспорения акт е законосъобразен, като препраща към мотивите на обжалвания акт. Претендира разноски по делото, а именно юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност по реда на чл. 78, ал. 5 от ГПК.

Софийска градска прокуратура - редовно уведомена, не изпраща представител и не взема отношение по жалбата.

Административен съд София град, III отделение, 70-ти състав след като обсъди доводите на страните и въз основа на представените по делото доказателства и вътрешно убеждение, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия № Р-03000325001786-020-001/16.04.2025 г. г. е образувано ревизионно производство на Н. Д. П. за установяване на задължения за данък върху доходите от трудови и приравнени на тях правоотношения за посочените в заповедта периоди; за данък върху добавената стойност; за ДОО, за ЗО и за УПФ.

По делото е представена разписка и удостоверение за извършено връчване по електронен път в ИС „К.“, от които се установява че ЗВР е връчена по електронен път на 01.07.2025 г. на единствения деклариран от същия електронен адрес.

С Постановление за продължаване действието на наложени предварителни обезпечителни мерки на основание чл. 121, ал. 6 от ДОПК с изх. № С250022-13 9-00023 63/ 25.11.2025 г. е продължено действието на наложените с Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки (ПНПОМ) с изх. № 0250022-023-0002933/ 22.10.2025 г. Последното е издадено във връзка с мотивирано искане за предварително обезпечаване на задължения и мотиви за налагане па ПОМ № Р-03000325001786-039-001/13.10.2025 г., издадено от Е. Н. И. - ръководител ревизия, възложена със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № Р-03000325001786-020-001/16.04.2025 г.

С постановление за продължаване на обезпечителните мерки е продължено действието на следните обезпечителни мерки, а именно: Запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, депозити, както и вложени вещи в трезори, включително съдържанието на касети и суми, предоставени за доверително управление или върху налични и постъпващи суми по платежни сметки, открити при доставчик на платежни услуги в „ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА“ АД за сума в размер на 192 375 лв. и в „БАНКА ДСК“ АД за сума в размер на 192 375 лв., както и запор върху МПС - лек автомобил марка S., модел O., с подробно посочени в постановлението идентификационни данни.

В хода на производството, от страна на публичния изпълнител, били издадени запорни съобщения и са изпратени съответно до горепосочените банки и до Столична дирекция на вътрешните работи. Към датата на издаване на настоящото решение, е налице отговор от

„БАНКА ДСК“ АД, че върху банковата сметка на длъжника е наложен запор. Издадено е Искане на основание чл. 212 от ДОПК с изх. № С250022-008-0032636/ 03.11.2025 г., като същото е връчено на лицето на 03.11.2025 г. по електронен път.

В хода на ревизионното производство са издадени Ревизионен доклад № Р- 03000325001786-092-001/13.10.2025 г., връчен на ревизираното лице на 15.10.2025 г. и Ревизионен акт № Р-03000325001786-091-001/10.11.2025 г., връчен на 14.11.2025 г., който към дата на издаване на ПНОМ не е влязъл в сила.

Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки с изх. № С250022-13 9-00023 63/ 25.11.2025 г. е обжалвано по административен ред с жалби с вх. № Ж-22-1426#6/27.11.2025 г.; вх. № Ж-22-1565/ 27.11.2025г. и вх. № Ж-22-1575/27.11.2025 г. по описа на ТД на НАП С., подадени от Н. Д. П., като решение № ПИ-410/10.12.2025 г. на зам.-директора на ТД на НАП – С., същата е оставена без уважение.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 197, ал. 2 от ДОПК, от лице, имащо правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на обжалване пред съда административен акт и след като е осъществено обжалване по административен ред, съобразно изискванията на чл. 197, ал.1 ДОПК.

По основателността на жалбата:

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна

Съгласно нормата на чл. 195 ДОПК предварителните обезпечителни мерки се налагат по реда на с постановление на публичния изпълнител и се обжалват по реда на чл. 197 ДОПК. На основание чл. 197, ал. 2 ДОПК, предмет на съдебен контрол за законосъобразност в производството пред настоящата инстанция, е решението на директора на ТД на НАП С.. По аргумент от нормата на чл. 197, ал. 3 ДОПК съдът извършва преценка и на законосъобразността на постановленията за налагане на обезпечителни мерки. Следователно, съдът, съобразно задължението си за пълна служебна проверка на законосъобразността на оспорвания акт по чл. 168 АПК вр. § 2 от ДР на ДОПК, извършва преценка дали при издаването на двата административни акта (постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки и решението на директора на ТД на НАП по чл. 197, ал. 1 ДОПК) са спазени всички изисквания за законосъобразност - наличие на компетентност на органа; спазване на материалноправните и процесуалните правила при издаването им; изискването за форма и съобразяване с целта на закона (чл. 160, ал. 2 вр. чл. 144, ал. 2 ДОПК).

При извършване на служебната проверка по чл. 168 АПК, вр. чл. 146 АПК и § 2 ДР на ДОПК, настоящият съдебен състав преценява, че Решение № ПИ-410 от 10.12.2025 г. е издадено от компетентен орган – зам.-директорът на ТД на НАП-С., изпълняваща правомощията на териториален директор, съгласно Заповед № 3-ОПР-ЗО-33 от 06.11.2025 г., разгледах жалби с вх. № Ж-22-1426#6/27.11.2025 г.; вх. № Ж-22-1565/27.11.2025 г. и вх. № Ж-22-1575/27.11.2025 г. по описа на ТД на НАП С., в рамките на правомощията му по чл. 197, ал. 1 ДОПК. Решението е надлежно мотивирано, с посочване на установените в производството факти, спорът, с който е сезиран – очертан от доводите в жалбата, като изведените фактически и правни изводи, кореспондират както с доказателствата по преписката, така и с приложимата правна уредба.

Постановление за продължаване действието на наложени предварителни обезпечителни мерки на основание чл. 121, ал. 6 от ДОПК с изх. № С250022-13 9-00023 63/ 25.11.2025 г. е издадено от компетентен орган – публичен изпълнител при ТД на НАП – [населено място], съгласно правомощията му по чл. 167, ал. 1 ДОПК. Постановлението е съставено в предвидената в чл. 196,

ал. 1 ДОПК писмена форма и съдържа посочените в същата разпоредба задължителни реквизити по т. 1 – 9.

Доводите на жалбоподателя за нищожност на предходно издаденото ПНПОМ изх. № С250022-023-0002933/22.10.2025 г., на база на което е издадено процесното постановление, тъй като ЗВР № Р-03000325001786- 020-001/16.04.2025 г. не му била връчена по нито един от предвидените в ДОПК способи и публичния изпълнител изначално не е имал материалната компетентност да постанови налагането на предварителни обезпечителни мерки, е неоснователен.

Разпоредбата на чл. 17, ал. 2 от ГПК е неприложима в съдебното административно производство, предвид разписаната в АПК възможност административните актове да се оспорват като нищожни без ограничение във времето, поради което търсената от оспорващия защита срещу тези актове може да се осъществи в отделно производство. Следва да се посочи, че съдът се произнася инцидентно по законосъобразността на административен акт, само когато такъв акт се противопоставя на страна по делото, която не е участник в административното производство по издаването и обжалването и не разполага със средства за административен контрол, а настоящият случай не е такъв, доколкото от събраните по делото доказателства се установи, че издадения РА е предмет на съдебен контрол за законосъобразност.

Спазена е формата, установена в нормата на чл. 196, ал. 1 ДОПК. Зам-директорът на ТД на НАП С., изпълняващ правомощията на териториален директор, съгласно Заповед № 3-ОПР-ЗО-33 от 06.11.2025 г., като компетентен горестоящия административен орган, е постановил решение в срока по чл. 197, ал. 1 ДОПК, съобразено с изискванията за форма, установени в същата правна норма, като не са допуснати съществени нарушения на формата му или по процедурата по издаването му, обосноваващи основание за незаконосъобразност и обявяване на нищожността им. По материалната му законосъобразност на акта:

Разрешаването на административноправния спор налага на първо място да се посочи, че разпоредбата на чл. 121, ал. 1 от ДОПК, регламентира случаите на налагане на предварителни обезпечителни мерки на неустановено по размер, или установено по размер, но неизискуемо публично вземане. Въпросните мерки имат привременен характер, като предназначението им е да дадат обезпечителна защита на този именно етап от ревизионното производство, като по този начин гарантират събирането на публичните вземания, с оглед предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, които биха осутили събирането на задълженията за данъци и осигурителни вноски, които ще бъдат установени с ревизионен акт. В този случай, ако при приключване на ревизионното производство с ревизионен акт, бъдат установени публични задължения в съответния размер, публичния изпълнител пристъпва към продължаване на действието на наложените мерки, съгласно възможността, предвидена в разпоредбата на чл. 121, ал. 6 от ДОПК, с налагане на обезпечителни мерки на основание чл. 195 от ДОПК от същия вид и върху същото имущество, обезпечаващи конкретно установените вече по основание и размер публични задължения, а в случай, че не се стигне до установяване на очаквания размер на публичните задължения, може да се процедира по реда на чл. 208, ал. 1 от ДОПК.

В случая се касае за обезпечителни мерки, наложени в хода на приключило ревизионно производство с издаване на ревизионния акт, когато конкретния размер на публичните задължения е окончателно установен. При приключване на ревизионното производство с Ревизионен акт № Р-03000325001786-091-001/10.11.2025 г. на жалбоподателят са установени публични задължения в размер на 13060.48 лв. главница и лихви в размер на 61914.52 лева, поради което публичния изпълнител е пристъпил към продължаване на действието на наложените мерки по чл. 121, ал. 1 от ДОПК, с налагане на обезпечителни мерки на основание чл. 195 от ДОПК от същия вид и върху същото имущество, обезпечаващи конкретно установените по

основание и размер публични задължения.

Преценката на съда в настоящото съдебно производство се свежда до установяване наличието на предпоставките и условията, визирани в чл. 121, ал. 6 от ДОПК и чл. 195 от ДОПК за издаване на процесното постановление за продължаване на действието на предварителни обезпечителни мерки и спазването на предвидения в същата разпоредба ред.

В случая наложените от публичния изпълнител предварителни обезпечителни мерки на основание чл. 121, ал. 1 от ДОПК с постановление изх. № 0250022-023-0002933/ 22.10.2025 г. са обжалвани по законоустановения ред и са влезли в законна сила, поради което и се ползват със стабилитет. Предвид изложеното настоящия съд не следва да обсъжда предпоставките във връзка с законосъобразността на първоначално наложените предварителни обезпечителни мерки, в какъвто смисъл са оплакванията на жалбоподателя, а само и единствено законосъобразността на продължаването на тяхното действие и то с издаване на постановление по реда на чл. 195 от ДОПК, обезпечаващо конкретно установените по основание и размер публични задължения.

За прецизност с оглед доводите на жалбоподателя, следва да се отбележи, че ревизионното производство по ДОПК и това по обезпечаване на публичните задължения на данъчнозадължения субект, са две отделни производства по ДОПК.

В конкретния случай се касае за наложени предварителни обезпечителни мерки по чл. 121, ал. 1 от ДОПК, продължени по реда на чл. 121, ал. 6 от ДОПК. Съгласно чл. 121, ал. 6 от ДОПК действието на наложените предварителни обезпечителни мерки се продължава с обезпечителните мерки от същия вид и върху същото имущество, наложени в едномесечен срок от издаването на ревизионния акт, когато актът е издаден в 4-месечния срок по ал. 4 или в срока, определен от съда по реда на ал. 5.

Установява се по делото, че ревизионният акт № Р-03000325001786-091-001/10.11.2025 г., връчен на 14.11.2025 г., е издаден в 4-месечния срок по чл. 121, ал. 4 от ДОПК. Съгласно цитираната разпоредба началният момент на 4-месечния срок е от налагането на първата предварителна обезпечителна мярка. ПНПОМ е издадено на 25.11.2025 г., в едномесечния срок от издаването на цитирания по-горе ревизионен акт, поради което правилно органите по приходите са приели, че е спазена разпоредбата на чл. 121, ал. 6 от ДОПК.

Не се констатира основанията по чл. 197, ал. 3 ДОПК за отмяна на ПНПОМ. От страна на жалбоподателя не са представени доказателства за предоставено, обезпечение от категорията на изрично изброените - в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа. Безспорно е налице и изпълнително основание – издаденият РА № Р-03000325001786-091-001/10.11.2025 г., връчен на 14.11.2025 г., за който не са представени доказателства да е отменен. Наложеният обезпечителни мерки не са от категорията на посочените по чл. 195, ал. 5 от ДОПК, поради което изискванията на тази разпоредба са неотнормирани към конкретния случай. При налагане на предварителните обезпечителни мерки са спазени изискванията на чл. 121, ал. 1 ДОПК. Видно от приложеното по преписката Искане № Р-03000325001786-039-001/13.10.2025 г., предварителните обезпечителни мерки по ПНПОМ изх. № С250003-023-0003292/28.11.2025 г. са наложени на основание мотивирано искане издадено от Е. Н. И. - ръководител ревизия, поради което условието по чл. 121, ал. 1 ДОПК е било изпълнено. В искането изрично е посочено във връзка с кое ревизионно производство е налице нужда от налагането на обезпечителни мерки и съдържа мотивирано предложение за тяхното налагане, като са посочени данни както за имущественото състояние на ревизираното лице, така и за очаквания размер на публичните задължения. Мотивирана е и обезпечителната нужда като са приложени и съответните справки за имущественото състояние – изследвано детайлно както по отношение на лицето, като физическо лице, така и в търговското му качество.

Доколкото при изпълнение на условията по чл. 121, ал. 6 ДОПК, действието на наложените предварителни обезпечителни мерки се продължава с обезпечителни мерки от същия вид и върху същото имущество, обосновано решаващият орган е приел, че доводите за

несъразмерност между обезпечението и дълга, принципно са относими към законосъобразността на постановлението за налагане на обезпечителни мерки.

Ето защо по изложените съображения, съдът намира, че са били налице предпоставките на чл. 121, ал. 6 от ДОПК и чл. 195 от ДОПК и в постановлението на публичния изпълнител са изложени мотиви в тази насока в съответствие с изискването на чл. 196, ал. 1, т. 3 от ДОПК.

Обезпечителната мярка представлява едновременно защита и санкция, в която се състои обезпечението на конкретно вземане. Поради това несъмнено следва да е налице съответствие между наложената мярка и справедливия интерес (на длъжника) да се задоволи обезпечителната нужда на публичния взыскател без ненужно обременяване правата на лицето. Това произтича пряко от основните принципи в административното производство, част от което е и обезпечаването на публичните вземания. Касае се за принципа на съразмерност, залегнал в разпоредбата на чл. 6 от АПК, приложим по препращане на § 2 от ДР на ДОПК в настоящото производство. Съдържанието на посочения принцип се свежда до упражняване от страна на административния орган на възложените му правомощия по разумен начин, добросъвестно и справедливо, като административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. Когато с административния акт се засягат права или се създават задължения за граждани или за организации, прилагат се онези мерки, които са по-благоприятни за тях, ако и по този начин се постига целта на закона. И накрая, в ал. 5 на чл. 6 от АПК е посочено, че административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Проявна форма на този принцип е и правилото залегнало изрично в нормата на чл. 195, ал. 7 от ДОПК, че обезпеченията трябва да съответстват на вземанията на държавата или общините. В конкретния случай, противно на твърденията на жалбоподателя този принцип не е нарушен, тъй като наложеният заповест е до размера на установеното публично задължение, с оглед разпоредбата на чл. 195, ал. 7 от ДОПК. Във връзка с това оплакване на жалбоподателя, следва да се посочи, че за да създаде баланс между публичния интерес и правата на длъжника, законът дава възможност на лицето по всяко време да иска замяна на наложените обезпечителни мерки с други, като представи пред компетентния орган равностойно обезпечение. В обсъжданата насока следва да се съобрази разпоредбата на чл. 199 от ДОПК, в която норма е предвидена възможност за замяна на наложените обезпечителни мерки с друг вид равностойно обезпечение, като съгласно ал. 2 без съгласието на публичния взыскател длъжникът може винаги да замени наложеното обезпечение с пари, неотменяема и безусловна банкова гаранция или държавни ценни книжа, и която възможност за замяна би могла да бъде реализирана по искане на лицето във всеки един етап от производството, в случай, че конкретно наложените мерки, възпрепятстват или затрудняват в една или друга степен осъществяваната дейност. Освен това по отношение на банковите сметки, съгласно чл. 229 от ДОПК, в случаите, когато длъжникът дължи суми и забавянето на плащането им, може да доведе до тежки финансови и икономически последици за него, той може да поиска от публичния изпълнител да му разреши извършването на неотложни плащания, при което част от сумите по заповираните банкови сметки се оставят на негово разположение. Казано с други думи, от една страна разпоредбите на ДОПК създават достатъчно гаранции, да не се накърняват повече от необходимо правата и интересите на данъчния субект, а от друга предоставя правото на публичния изпълнител да избере най-подходящата обезпечителна мярка, предвид разпоредбата на чл. 198, ал. 2 от ДОПК, с оглед нуждите на бъдещото изпълнително производство.

С оглед гореизложеното, съдът намира за неоснователни и недоказани възраженията на жалбоподателя за незаконосъобразност на постановлението за налагане на предварителни обезпечителни поради противоречие с разпоредбата на чл. 195, ал. 7 от ДОПК и на принципа на съразмерност, регламентиран в разпоредбата на чл. 6 от АПК, приложим във връзка с препращащата норма на § 2 от ДР ДОПК.

Обратно, в случая органите на приходната администрация, установиха по несъмнен начин

проявлението на фактите и обстоятелствата, на които основават правомощието си да наложат процесните обезпечителни мерки, като констатациите им са законосъобразни и се основават на логичен анализ на събраните доказателства в хода на административното производство, по смисъла на чл. 170, ал. 1 от АПК, приложим във връзка с разпоредбата на § 2 от ДР ДОПК.

В допълнение следва да се посочи, че в случая не са налице и основанията за отмяна на обезпечителните мерки съгласно чл. 208, ал. 1, изр. първо от ДОПК, доколкото публичните задължения по РА № Р-03000325001786-091-001/10.11.2025 г. не са погасени, а от друга страна липсват данни ревизионният акт към настоящия момент да е обявен за нищожен, обезсилен, отменен или изменен по установения законов ред.

Предвид гореизложеното, като е потвърдил обжалваното постановление за продължаване на действието на наложените предварителни обезпечителни мерки по чл. 121, ал. 6 от ДОПК, зам.-директорът на ТД на НАП – С. е постановил решението си в съответствие със закона. То ще следва да бъде оставено в сила настоящата инстанция, а жалбата отхвърлена, като неоснователна и недоказана.

При този изход на делото, основателно се явява искането на ответника за присъждане на разноски по делото, представляващи юрисконсултско възнаграждение. Същото е дължимо на основание субсидиарното приложение на чл. 78, ал. 8 от ГПК и следва да бъде определено по реда на чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ в размер на 102,26 евро. В случая представителството, осъществено от юрисконсулт, се изчерпва с процесуално представителство в едно единствено съдебно заседание, а и казусът не се отличава с фактическа и правна сложност, поради което съдът счита, че присъждането на по-голямо юрисконсултско възнаграждение от минимално предвиденото в чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ не би било обосновано. Ето защо, на ответника следва да бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 102, 26 евро на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Предвид изричната правна регламентация в чл. 197, ал. 4 от ДОПК, приложим във връзка с разпоредбата на чл. 121, ал. 2 от ДОПК настоящото решение е окончателно и не подлежи на обжалване.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 160, ал. 1, във вр. с чл. 144, ал. 1 и чл. 197 от ДОПК, Административен съд София- град, Трето отделение, 70 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. Д. П., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес [населено място], [улица], вх. Б, ап. 18, чрез адв. Б. З. срещу решение № ПИ-410/10.12.2025 г. издадено от Ц. С., на длъжност заместник-директор на ТД на НАП - [населено място], с което са оставени без уважение, като неоснователни жалби с вх. № Ж-22-1426#6/27.11.2025 г.; вх. № Ж-22-1565/ 27.11.2025г. и вх. № Ж-22-1575/27.11.2025 г. по описа на ТД на НАП С., подадени от Н. Д. П. против Постановление за продължаване действието на наложени обезпечителни мерки на основание № С250022-139-0002363/25.11.2025 г., издадено от Ю. П. на длъжност главен публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С..

ОСЪЖДА Н. Д. П., ЕГН 7809197905 да заплати на ТД на НАП С. сумата от **102,26 евро**, съставляваща равностойността на осъществената юрисконсултска защита.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и/или протест.

СЪДИЯ:

